

Oltástalanság

VISSZHANG - LXV. évfolyam, 51–52. szám, 2021. december 22.

Sajnálatosnak és biztosnak látszik, hogy a magyarországi lakosság COVID elleni *megfelelő „átoltottsága”* nem fogja meghaladni az ötven százalékot. Így két lehetőség van a járvány megállításához, az úgynevezett nyájimmunitás eléréséhez: az egyik, hogy a lakosság oltatlan (illetve nem elégségesen oltott) felének nagyobbik fele átesik a betegségen, és úgy szerez védettséget. Ez eléggé – valószínűleg túlságosan – megterhelné a kórházakat, és ebből következően igen sok elkerülhető halálozást okozna. A magyar kormány – a jelek szerint – ezt az utat választja. Mindenesetre erre utalnak azok a „hivatalos lazaságok”, amelyek az orbáni járványkezelést jellemzik.

A másik lehetőség az oltás kötelezővé tétele volna. Ennek semmilyen racionális (tudományos) akadálya nem lenne, mi több, sem alkotmányos, sem személyiségi, sem emberi jogi ellenvetés a kötelező oltással szemben nem áll meg. Illetve az orbáni Magyarországon mégiscsak fennáll egy igen jelentős jogi-tudományos és erkölcsi akadály: használati engedéllyel nem rendelkező oltóanyagok beadásának kötelezővé tétele bizonyosan súlyos bűncselekmény lenne. Ha pedig csak az engedélyezett oltóanyaggal való oltást tennék kötelezővé, az Orbán teljes eddigi politikájának feladását jelentené. Hitelessége saját szavazói körében is meginoghatna, ami viszont akár a bukását is okozhatná. Ezt az utat természetesen nem vállalhatja, mert Orbán 2022-ben még kénytelen választást tartani. Egyelőre nem akarja elhagyni az uniót, és (talán még) nem meri államelnökké választatni magát 9 vagy 39 évre a minden gazdaságra elég bátor kétharmaddal. (Ebben azért nem lehetünk biztosak! Nem javaslom Márki-Zay Péternek, hogy ezt a lehetőséget ne vegye számításba, csak azért, mert túlságosan kézenfekvő.) Tehát a hatalmon maradáshoz most még választást kell nyerniük. Talán utoljára, de most még kell. És az ő szavazóiknak jelentős része oltásellenes és rossz értelemben „szabadság”-párti. Ez a „szabadságpártiság” nem más, mint komplex információbefogadási zavar (műveletlenség) talaján fölépülő önzés. A szélsőséges szavazók vagy nem hallottak még a felvilágosodásról, vagy nem képesek elfogadni a tudomány mibenlétét.

Az oltásellenesség – a tudomány eredményeinek elutasítása – természetesen világjelenség, és a COVID előtt is létezett. A tudomány olyan magasságokban jár, ahová hétköznapi ésszel fölélni csaknem lehetetlen, viszont a tudományban bízni lehet és érdemes. Nem bízni egyet jelent a szekuláris „társadalmi szerződés” fölmondásával. A teljes közösség érdekeivel történő szembehelyezkedés nyílt vállalására az új Európában legálisan nagyon ritkán adódik lehetőség. A COVID-járvány, illetve az oltás esetében könnyű politikamentesnek, a személyes szabadság védelmének feltüntetni a közösséggel való együttérzés és együttműködés hiányát. Ezt a jelenséget a politikában szélsőségességnek, radikalitásnak hívjuk. Rooseveltné híres mondása, miszerint *„a szélsőséges olyan ember, aki mindkét lábával szilárdan áll a levegőben”*, tökéletesen illik az oltásellenesekre, a vírustagadókra és a többi tudományelutasítóra. Nem véletlen tehát a politikai szélsőségesek és az oltásellenesek csoportja közötti föltűnően nagy átfedés.